

N. Chr. Christensen: Det er med beklagelse, jeg må konstatere, at det heller ikke denne gang er lykkedes at komme bort fra den tidlige tvangslukning af butikker om lørdagen — en bestemmelse, som er udsprunget i sin tid af den varefattigdom, vi havde, og som det absolut var meningen kun skulle være af midlertidig karakter.

Et flertal i det udvalg, som har behandlet lukkelovsforslaget, socialdemokraterne og det konservative folkeparti, hvortil formentlig også kommunisterne slutter sig, tør ikke tage stilling til lukkelovskommissionens arbejde, men er gået ind for påny at udskyde afgørelsen, uden at nogen af disse partier, altså socialdemokratiet og det konservative folkeparti, dog tør gå ind for det rimelige i en 14-lukning om lørdagen — man udskyder spørgsmålet.

Når vi heller ikke denne gang får en ordentlig lukkelov, skyldes det utvivlsomt, at lukkelovskommissionen har delt sig i et flertal og er mindretal, hvilket har skabt vanskeligheder for visse ærede medlemmer ved at tage standpunkt til sagen. Kommissionen har delt sig i et flertal, der går ind for forbrugernes interesser, og et mindretal, der går ind for en lovbeskyttelse af det udsnit af befolkningen, hvis arbejde er knyttet til butikshandelen. Denne særbehandling i lovfæstet form har intet andet erhverv herhjemme, og en sådan blivende tilstand i lovgivningen rummer efter vor opfattelse farlige konsekvenser for de andre erhverv. Et ganske bestemt mindretal indenfor dem, der har behandlet denne sag, nemlig de, der repræsenterer Handels- og Kontormedhjælperforeningen, ser naturligvis på en sådan særbehandling med tilfredshed. Det er der ikke noget at sige til ud fra en rent fagforeningsmæssig interesse, men kan købmandsstanden med samme tilfredshed og tryghed se på, at butikshandelen skal være murbrækker for en lovgivning, der uddyber et skel mellem land og by og går ud over forbrugerne i det hele taget? Jeg tror det ikke. Man kan forstå, at standsinteresser føres frem, men det er lovgivernes pligt og ansvar ikke først og fremmest at tage hensyn til en enkelt stand og de medarbejdere, der er knyttet dertil, men derimod at tage hensyn til helheden og ikke til særinteresser, og det er det synspunkt, som venstre er gået ind for. Vi er også i udvalget blevet stillet overfor, at man i og for sig ikke har taget afstand fra dette synspunkt fra anden side. Man tør nemlig ikke i udvalget — heller ikke flertallet indenfor udvalget — gå ind

for, at den nuværende ordning, som er udsprunget af et mislykket forsøg på at bringe orden i lukkevirkvaret som følge af vare- og personalemangel, skal bestå i al fremtid. De to partier, der går ind for forlængelsen, ønsker — sådan opfatter vi det — kun at vinde tid til at træffe den endelige afgørelse.

Man påberåber sig levnedsmiddelsituationen. Men levnedsmiddelbutikker er dog ikke de eneste butikker, der findes indenfor denne lovgivnings rammer, og enhver, der har en smule kendskab til, hvorledes udviklingen er indenfor det erhverv, som producerer levnedsmidler, ved jo, at det ikke vil vare længe, inden der er levnedsmidler i en helt anden udstrækning end i dag — ja, vi hørte endogså forleden, at man på slagterifolkenes generalforsamling fra kompetent side sagde, at rationeringen af flæsk snart skulle ophæves. Derfor synes jeg ikke, det er noget godt argument at bygge denne udskydelse udelukkende på, hvorledes levnedsmiddelhandelen vil være her i landet i fremtiden. Det drejer sig jo om et spørgsmål, som går langt videre ud, nemlig butikshandelens frihed. Hvis denne frihed begrænses udover, hvad der er rimeligt, vil der utvivlsomt, med den frie form, som vi dog efterhånden har fået med hensyn til varetilførsel, opstå vanskeligheder i den kommende tid.

Kun på et eneste område er det lykkedes at slå hul i muren, og det skete ved en samlet henvendelse fra chokolade- og sukkervarebranchens folk. Både detailhandlerne og arbejderne var her enige om at ønske, at lukketiden skulle være kl. 22 hver aften på alle ugens syv dage. Det var ligefrem helt forfriskende at møde et erhverv, som i den grad gik ind for frihed med hensyn til butikslukning og gik ind for at betjene deres kunder på en sådan måde, som deres ønsker var udtryk for. Det lykkedes da også, fordi der her ikke stod et mindretal overfor et flertal i udvalget, at opnå enighed om at bryde dette lille hul i muren, dog således at de pågældende kun fik lov til at holde åbent til kl. 21, men på alle ugens syv dage. Jeg kan kun beklage, at man ikke nåede videre, og jeg kan ikke tilbageholde en bemærkning om, at jeg bl. a. også finder det helt, helt urimeligt, at man nu, da vi står overfor en turistsæson, som staten har ofret mange, mange penge på at gøre propaganda for i udlandet, påny udskyder dette spørgsmål, således at de mange weekend-turister, som kan ventes hertil fra Sverige, overhovedet ikke har nogen mulighed for at handle lørdag